

Előfizetés

Egész évre . . . 10 frt
Fél évre . . . 5 frt

A

„Vadász- és Versenylap“

kiadó-hivatalához
Pesten

Barátoktere 7. sz.
intézendő.

A posta kimaradása
végetti

reklamációk szintén,
nyitott levélben.



Szerkesztőségi iroda

hová

mindennemű kéziratok,
hirdetések küldendők:

Pesten.

Kerepesi út 5. sz.

Megjelenik a lap
minden hónap

10-, 20- és 30-ikán.

Sürgős esetekben

külön kiadandó

mellékletekkel.

VADÁSZ- ÉS VERSENY-LAP

A MAGYARORSZÁGI ÉS KÜLÖNÖSEN A „PESTI LOVAR-EGYLET“ HIVATALOS KÖZLÖNYE.

5. szám.

Pest, 1869. Február 20.

XIII. évfolyam.

Tartalom: Nevezési zárnapiok. — Ménes újdonságok. — Halászatunk és a mesterséges haltenyésztés. — Falkavadászatunk és a vadászó tenyésztése. — A császári vadászfegyver-kamara. — Vadászírodalom és adomák. — Vegyes.

Nevezési zárnapiok.

Martiusra.

		nevezni.
15. Bécs	(Ápril havi versenyek)	—
Cavaliero Fer.	Megnyitó verseny 400 frt	—
Petersplatz	Freudenau-i toronyverseny 100 ar. és	—
Nr. 2.	és tiszteletdíj.	—
—	Handicap, 100 db. arany	—
—	Sövényugratás. 300 frt.	—
—	Asszonyságok díja 500 frtos tiszteletdíj.	—
—	Torony vers. Handicap 800 frt	—
—	Handicap 800 frt.	—
—	Sövényugratás 400 frt	—
31.	Megnyitó verseny (május) Handicap a	—
—	Jockey-clubb díja, 500 frt	—
—	Tiszteletdíj 1500 frt 6 Felsőévtől	—
—	Casínodíj, mintegy 2800 frt	—
—	Kis toronyverseny. A Jockey-clubb	—
—	díja, 500 frt. handicap	—
—	Asszonyságok díja, tiszteletdíj mintegy	—
—	1000 frt értékben	—
—	II. oszt. Császárdíj 600 db arany	—
—	III. oszt. Császárdíj 400 db arany	—
—	Freudenau-i handicap. A Jockey-clubb	—
—	díja, 1500 frt	—
—	Sövényugratás. Handicap	—
—	Henkel-stakes, 1000 frt díj	—
—	I. oszt. császárdíj, 1000 db arany	—
—	Tiszteletdíj mintegy 1000 frt. értékben	—
—	s 500 frt készpénz. Aláírás után	—
31. Pest.	Hack-Stackes mintegy 500 frt	—
Keve József	Nemzeti díja, 3 évesek, 500 ar. kb.	—
kerepesi út 5. sz.	Széchenyi díj, 100 arany	—
—	I. oszt. Császárdíj, 1000 arany	—
—	Állványdíj. Handicap. Egyleti díj	—
—	Gr. Károlyi-Stakes, mintegy 5000 frt	—
—	Asszonyságok tiszteletdíj díja, kb. 300	—
—	arany ért.	—
—	Esztérházy díj 500 frt	—
—	Haza-díj. 100 arany	—
—	II. oszt. császárdíj 600 db arany	—
—	Nakodij 50 arany	—
—	Zetland Stakes 50 arany	—
—	Ivadáverseny (circa 100 arany)	—

Ménes-újdonságok.

Eladó lovak.

Lónyay Béla ur négyes jucker fogatja
eladó 1400 frtért.

COSARARA 6é. telivér sga mén, ap. Cosarara a.
Constance. Ára 350 frt.

Megtekinthetők Tuzséron, (vasuti állomás Nyir-
egyházán.) Bővebb értesítést ad Orosz József kulcsár
Tuzséron u. p. Mándok.

CLIO, 7é. ang. telivér kanca, a. Oakball a. Opale
(kisbéi nevelés, — M. M. k.) tökéletesen ki-
tanult, minden erkölcsi s testi hibától ment hátsapa-
ripa; miért kezesség vállaltatik. Jelenlegi tulaj-
donosa alá kissé könnyű, s csupán ez okból adja el;
könnyebb testű lovas és tenyésztő jó szerzeményt
tehet benne. Ára 600 frt. Látható Kis-Teleken,
vasut állomás (Szegedi vonal?) Bővebben szóval vagy
levélben ugyanott gr. Schmising-Kersenbrock főhad-
nagnál a 11-ik dragonyos ezredben.

ARANKA idős pej kanca, apja Gameboy anyja
Nan Pedlar, apja Voltaire any. Columbine, ap. Catton
any. The Gourd — Champignontól; ára 400 frt. o.
ért. Tudakozódhatni a tulajdonosnál Vinnán u. p. Nagy
Mihály.

DRÁVETZKY AURÉL.

ROZA 6 éves ang. t. v. pej kanca 15 m. 2. h.
2. v. lovagolva, — apja Ocean anyja Fecske t. v.
Ára 500 forint, látható a lovardában Pesten.

HARKÁNYI KÁROLY.

Hágó ménék.

Gazlán, apja Gazlán, anyja Groczana, eredeti
arab, hág 15 frtért.

Sámson, 4 éves szürke mén, apja Sámson anyja
Hamla, eredeti arab, a lippiczei kir. ménesből, hág
10 pfrért.

Előjegyzések elfogadtatnak március 1-ső napjáig
Fáy Józsefnél az Etsédi pusztán, u. p.
Hatvan.

TENYÉSZTÉS.

Halászatunk és a mesterséges haltenyésztés.

III.

Hol állunk hazánkban e tekintetben ma?

Ezen kérdésre jobb, és alaposabb feleletet nem
tudok adni, mintha idézem Kenessey Albert urnak e
tárgyról írt és a m. Akadémia által kiadott*) művé-
ből az ide vonatkozó tételeket:

„Nálunk a halászatot, mint tudjuk, csekély kivé-
telrel, hol t. i. az urasági kertek díszítéséül föllál-
lított halastavak némi felügyeletben részesülnek, s
egyes, nagyon kis számú uradalom, mint például a
tatai uradalomban s Duna-Földváron, a m. kir.
egyetem s Albrecht főherceg bélyei uradalma na-
gyobb kiterjedésű vizeiben, hol jelentékenyebb bér-
letdíj mellett gondosabban kezelik, — nagyobbára
a maga ősi természetében találjuk. — Senki sem
gondol a halak szaporításával, sőt azzal sem, hogy
ezek természetes szaporasága kellő védelem alatt
álljon. — Mindemellett a halászat jelentékeny ösz-
szeggel járul konyha-szükségleteinkhez, mi annál
fontosabb, hogy a halak élelmezése minden gondos-
kodásunk s tápszereink és gazdasági termékeink
minden megosztása nélkül történik. Így mind az, mit
a halászat jövedelme nyújt, tiszta haszonnak tekin-
thető azon csekély levonások után, melyeket a halász
idővesztése és eszközei elhasználása fejében le
kell számítnunk. A halászat tehát már ez alapon s
jelen állapotában is nagyfontossága.

Mint statisticusaink után tudjuk, az egész birod-

*) Halaink és haltenyésztésünk. Kriesch János, Ke-
nessy Albert és Tasner Dénes urnak az Akadémia által
közreboicsított pályamunkái. Kiadta az „Athenaeum“
irodalmi és nyomdai részvénytársulat. Háromrészes, 235
lapra terjedő kötet. Ára 2 frt. Igen érdekes szakmunka,
s most midőn a földmívelési miniszterium állami segélyt
írt ki a mesterséges haltenyésztésre vállalkozóknak —
hasznos utmutatásul szolgálhat. Kapható Magyarország
minden könyvkereskedésében. Pesten az Athenaeum
kiadóhivatalában (Barátok-tere 7. sz. a.)

lom (Lajtán túl és innen) évenként mintegy
1.450,000—1.500,000 mázsa halat termel, mely-
nek értékét 21—24 millió frtra becsülik; és ezen
évi termelés mellett évenként $1\frac{1}{3}$ — $1\frac{1}{2}$ millió frt
áru halat szükségünk a külföldről. — Eme kül-
földi szükséglet nem haladja ugyan meg azon össze-
get, melyet viszont mi a külföldnek ezért mintegy
cserébe adunk; mert maga Dalmatia 1863-ban
5853 mázsa bevétel mellett 19112 mázsa halat
adott a külföldnek, s halkivitelünk általában felül-
mulja a behozatalt; — tehát halászatunk jövedel-
mezősége épen nem szenvedőleges: de haltermelé-
sünket így is csekélynek kell tartanunk, ha a biro-
dalom vízállományát tekintve csak annak 232 mért-
földnyi tengerpart-vonalát, s 904 mfd hosszú
hajózható vizeit vesszük, számos és terjedelmes
tavain, a patakok s csermelyek és mocsárokon kívül,
melyek pedig a halászatnak szintén termékeny térei.

— Kielégítőnek annál kevésbbé tarthatjuk, hogy
épen Dalmatia, melynek egyik fő keresetága, hol
legjelentékenyebb a halászat, évről évre kevesebb
termést mutat, úgy, hogy míg halkiviteli föbblete
1844—50-ben átlag évenként 533,000 frt. értéket
képviselet, ugyan ez 1864-ben 266,000 frtra, tehát
felénnyire szállott le. — (Konek az austr. birod. sta-
tistikai kézikönyve 233. l.) Legkevésbbé mondható
pedig ránk, illetőleg Magyarországra nézve kielégi-
tőnek, ha meggondoljuk, hogy az austriai birodalom
főbb említett haltermeléséhez, Dalmatia után Cseh-
és Morvaország halastavai, Felső Austria vizei is
kiterjedésköz képest aránylag sokkal több halat
adnak, mint a mieink.

Hogy halászatunk általában kevésbbé is felel meg
fogyasztási szükségleteinknek, mint hajdan, —
elégge bizonyítja a hal árának folyton emelkedése.
Hogy a nagyon régmúltat ne említsük, még csak
20—25 évvel előbb átlag 6—10 uj kron (3—5
váltógarason) fiztünk a hal fontját, melyért most
30—60 uj krt kérnek. Különösen szembevetendő ez
ár-különbség, ha azt az akkori és mostani marhahus-
árral (akkor fontonként átlag 4—5 v. garas, vagy
8—10 uj kr, most 16—24 kr) hasonlítjuk össze.
E szerint akkor a hal vagy hogy épen, — vagy el
sem érte a marhahus árát, míg most azon felül, sőt
annak több mint két annyian is elkél.“

* * *

„Mi másként lehetne ez!

A mesterséges haltenyésztés nem új dolog. Űzték
azt és pedig rendkívül nagy mérvben a rómaiak,
igen régi idő óta üzik a „pisciculturát“ a chinaiak,
kik állítólag annak feltalálói, s évszázadok óta foly-
tatják a halpete kereskedést, még pedig oly nagy
mérvben, hogy egy chinai halász, ki néhány év
előtt a Bois de Boulogne-ban levő aquarium
számára halpetéket hozott, semmin sem csodálkozott
annyira, minthogy a hal ára Franciaországban oly
magas, míg náluk ép a hal tartozik a legolcsóbb,
és legkedveltebb tápszerek közé. Bosszuságának ki-
fejezést is adott egy sok ügyességgel írt, s francia

nyelvre lefordított röpiratban, melyben bebizonyítja, miszerint egy kis kiterjedésű tóban nagy mennyiségű halat lehet tenyészteni csekély költséggel.

Nálunk Európában azonban ez úgy teljesen elhanyagolva volt, csak a legújabb időkben kezdtek felkarolni. Hasztalan fáradozott egy század előtt Jakobi hadnagy az általa fölalt mesterséges termékenyítés tanának híveket szerezni; hasztalan küzdött e tan mellett Duhamel, a haltenyésztésről irt nagy művében. Alig ötven éve mult, hogy az ügyet előbb Angliában, utóbb Franciaországban, s végre mintegy husz év előtt Németországban felkarolták, miután látták, hogy sok angol és francia az által dús gazdaggá lett. Ez idő óta örvendően szaporodik a haltenyésztők száma, s például a Salzburg melletti is sikert mutat már évek óta.

Milyennek kell lenni egy czélszerűen berendezett haltenyésztőnek: erről hely szűke miatt csak is lapunk közelebbi számában fogunk szólhatni.

(Folyt. követ.)

GR. LÁZÁR KÁLMÁN.

Falka-vadászataink.

és a vadászló tenyésztése.

(Folytatás.)

E szerint a legtökéletesebb minta-nyirnak egyenes vonalban kell állnia a váll-hegygyel, s mégis elég-szer láttuk, hogy legjobb verseny és vadászlovakok előlábai eltérnek e rendes vonaltól; a kifelé állás oly mindennapi már a telivéreknél, hogy alig nevezhető hibának; sőt némelyek erősítik, hogy az ily formájú lábak szélesb és így előnyösebb alappal bírnak a teher viselésre, mint a vonalban állók, ha csak ez eltávozás a csüdből és nem a felkarcsontból származik. De legyen az akárhogy, az mindegy nézetem szerint, ha csak a vadászlónak hátulsó czombjai és hátulsó része jó, úgy még tetemesen rendetlen állású előlábakkal is pompásan viszi hátán lovagját.

Van azonban a „hunter“ előrészen egy hely, hol a szabály szorosan megtartandó, s kivételt nem lehet tűrni. Szükségének vagy mellkasának ugyanis mélynek, az az: a marjtól egész a könyök vagy karcsont hegyéig kell terjednie. Van ugyan elég keskeny de mély szűgyű ló (azaz: mély a heveder táján,) mely nehéz teherrel kitűnően fut a falka után; s így a mellkas szélessége nem volna oly fontos, ellenben mélynek kell lennie, különben nagy terhet nem képes elvinni, s azonfelül még könnyű lovas alatt is ritkán bírja a léhlést. Vadászlónak első látásra nem lehet nagyobb bókot mondani, minthogy két hüvelykel alacsonyabbnak látszik valódi nagyságánál; mi csak is nemesvérű lovagnál fordul elő, melyek fiatal korukban jó és gondos abrakolásban részesültek, hogy köpczösek legyenek; az ilyenek rendesen rövid czombuak és jobb ugrók, mint a hosszú lábú de kevésbé kifejlettebb testűek.

Említettem már, hogy a szárcsontnak — a térdtől a csüdig terjedő résznek — nem kell igen vastagnak lennie, miután az erő tulajdonképp az izmok és in-húrokban van. A terhet legjobban bíró ló az: melynek lapoczká csontjai laposok és keskenyek, de vastag és sűrű izomhálózattal borítvák, s melyen három egymás mellett futó s mélyedések által választott rész látható, u. m. a csont, az e mögötti ruganyos in-szalag s e mögött végre a nagy, gömbölyű és erős, izom in-hálózat. Ilyesekben remekel a természet, és megmutatja, hogyan kell erőt és könnyűséget kevés anyaggal előállítani.

Mennyünk át már most a vadászló hátsó részére. Itt a „quarter“ helyes vagy hibás formája határoz a ló jósa ga felett. Rövid meredek s gyenge csánkokkal bíró ló ugyanis vadászatra soka sem alkalmas, mert se vágatásra se akadályok előtt nem lehet eléggé összeszedni, az az: hátsó lábaira állítani.

A hosszú és izomdus csánk, tiszta száraz s jól fekvő sark (Hacke) a legfontosabbak egy jó vadászlónál, melyekből szolgálati idejének tartamát szinte meg lehet határozni. Ha a csánk azonban befelé áll, mit a tehénél, vagy pedig „kajszán“ kifelé, úgy az igen méltatlanság összerakott Achilles sarkok (Sprunggelenk) könnyen megfeszamodik, különösen mély talajbani megerőtetésnél. A hátsó lábszár éppen úgy megkívánja az izmok, inak és in-szalagok hálózatát, mint az előlábak, valamint a csuklóknak is

hosszaság, vastagság és rézsentségre nézve azokhoz hasonlítaniok kell.

A sarkcsont az achilles-ívével oly fontos része a lónak, mint az erőműveletnél az emeltyű. Szavakkal nehéz volna azt megmagyarázni: de ábrákkal ellátott könyvben igen érdekes olvasmány. Itt csak annyit jegyzünk meg, hogy a ló alkatának megítélésénél arany szabályként szolgál, miszerint „a sarkcsont soha nem lehet elég hosszú.“

Nehéz terhet vivő s falka után futó vadászlovak csak úgy tűntethetik ki magokat, ha tagjaik és emeltyűik tökéletes arányban vannak egymással; jól álló hátulsó csánk, széles lapoczkák, teli czombok és tetemesen mély szűgy, egy kevésbé teli háttal — képezik a tökéletes vadászló alakját; valamint jól összefoglalt izületek, rövid lábszárak, rézsentes csüdök, s nem éppen kis paták erőt és kitartást ígérnek. Miután azonban az állatvilág szervezetében fekszik, hogy az erőt szolgáltató okok a gyorsaságot fogyasztják, ennél fogva oly vadászlovak, melyek 160—170 fonton felüli teherrel falka után könnyen és jól futni képesek volnának — mindig drága kivételek fog-nak maradni. Egy jó „quarterrel“ bíró, tömör alkatu de egyszersmind igen nemesvérű ló, mely 16 maroknál nem magasb s a szemnek még is alacsonyabbnak látszik — legalkalmasab e czélra, úgy hogy itt is beteljesedik a közmondás: „szép az, mi egyszersmind derék is;“ a külső szépség tehát, mint a férfiaknál, itt is mellékes dolog.

Miután idáig egy jó vadászlónak minden feltűnő külső részeit leírtam volna az olvasó előtt: könnyebb megérthetés végett annak egész kinézését még egyszer röviden szeméi elé állítom. Könnyű, jól álló fej, tömör, nem hosszú nyakkal, hosszú és így rézsentes fekvő vállapok, igen tágas mellkas, mély szűgy egész a hevederig; hosszú izomdus s a vállapból helyesen kiálló felső karcsont, a törzsel egyen-vonalban futó könyök, se be, se kifelé nem irányulva; rövid izmok és in-szalagokkal hálózott szárcsont, lapos nem gömbölyű csukló; rézsentes és meglehetősen hosszú csüd; gömbölyű nyitott paták; mérsékelt hosszúságú hát, jól kifejtett bordák és mély vékonyak. A keresztcsonttól a fartőig egyenes legyen a vonal, vagy csak kevésbé emelkedő. A „quarter“ rézsentesen fejkék, s a csánkban folytatását nyerje. A farktő vastag, a valag szorosan összeálló, a kimondhatlan kicsiny alma formájú legyen. A csánkok izomdusak, hosszú s kevésbé befelé hajlítottak, széles lapos, ösztövr inakkal (Hacken), melyek hegyei kissé a törzsön kívül látszanak, s a lábszárakat a test alá helyezték. Lábszárak, csuklók és csüdök hasonlitsanak az előlábakéhoz, valamint a paták is. A szűgy mélysége s a törzs (középrész) tömörsége miatt továbbá a csánkok a valóságosnál rövidebbnek látszassanak.

(Folyt. követ.)

B. B.

TÁRCZA.

A császári udvari vadászfegyver-terem

A vadászfegyverek barátainak úgy hisszük kellemes szolgálatot teszünk, midőn figyelemztetjük őket, — miszerint Bécsbe rándulás alkalmával a Hofburg-Stall helyiségeiben elhelyezett eme nagybecsű vadászfegyver gyűjtemény megtekintését el ne mulasszák; előleges ösmeretségül pedig a következő s valódi ékesszólással irt ismertetését közöljük.

A gróf Grüne, főlovászmester által a feledékenység homályából kiemelt s buzgólkodása folytán ép oly izlésteljesen mint czélszerűleg és időszerű szerint berendezett gyűjtemény első pillanatára a bámulat és csodálat érzetét kelti a látogatóban; a fegyverek nagyszerű pompája és különböző időszakok szerinti rendszeres összeállításai, nemkülönben az ezekből alkotott alakok arányossága meglepő. A két emeletre terjedő terem magas ablakok világítják meg; s a beáramló napvilágosság a műkincsek minden legesekélyebb részleteinek is a legpontosabb szemléletét engedelményezi. A boltozat közepéről gyönyörű szarvasagancsok s más vadász-győzelmi jelvényekből készült csillár függ le; alatta székek és asztalok ugyanily izlésben; a terem felső négy szögletén négy

kitömött hatalmas sas lebeg, s úgy látszik, hogy kedvök telik a sok, halálhozó fegyver ártalmatlanságára letekintgetni. A falak felső része a legkülönbözőbb korszakból való vadászfegyverek és pisztolyokkal van kirakva allegorikus képletekben, melyek közül a legújabbakat Ferencz és Ferdinánd császárok használták; itt-ott fegyverekből alkotott éremekkel törve meg, melyek közepét történelmi nevezetességű szarvasagancsok képezik. Így a császári nyeregtárba vezető ajtó fölé egy dämadv agancsa van helyezve, melyet Mária Terézia lőtt; átellenében egy másiké, mely 1784. júl. 28-kán Brigittenauban II. József császárt megtámadta, és alatta szemléltető vadászkabátját összetépte, hanem ugyanazon év december 12-kén császári ellenfelének áldozatául esett. E vadászkalandra vonatkozó okmány hasonlóképen itt őriztetik. Más, ritka alaku és nagyságú agancsok, ily környezettel a legelőbb-kelő helyeket foglalják el. A falak alsó részét a most használatban levő fegyverek foglalják el, melyek közül ő Felsége fegyverei vonják magukra a látogató figyelmét. Ezek nagyjából Prágában készültek; készítőjük Lebeda, — s a legfinomabb minőségű damaszk-csővek, a puskaműves nevével s kevés izlésteljes aranyéktimmennel a csövek alsó végén.

Közvetlenül ezek felett vannak azon egyszerű fegyverek, melyekkel ő Felsége löni tanult; jobb oldalon egy sima mogyorófa hegymászó bot, minden éktimény nélkül, kivéve a császári kétféjű sast, melyet Ischlben egy szolga metszett felső végére s melyet a császár zergevadászatain használ.

A bemenet két oldalán két vadkan-ölő diszeleg II. Miksa és I. Lipét korából, melyek elsejének pengéje két kis csővel van ellátva; ezek mellett egy a csappantus fegyverek első példányai közül való fegyver szépen metszett ágygyal; ez utóbbi mellett I. Napoleon által Mária Lujzával történt egybekelése alkalmával Ferencz császárnak ajándékozott négy-csővű forgó fegyver kovás-készlettel, egyszerű, külsőleg azonban gondosan kidolgozott.

A bemenetnél fekvő két szögletben két agancs van, melyek ágas bogas sarjaik által váltak nevezetessé.

A műkincsekben oly gazdag gyűjtemény becsesebb tárgyai nagy üveg-szekrények alatt felállított emelvényeken, mint már fennebb is érintők, időszakok szerint rendezve, őriztetnek.

Menjünk tehát át ezeknek leírásához: Az elsőben 16 és 17-ik századbéli löjijjak (Armbrust) és puzdrák őriztetnek; az első többnyire elefánt csonttal vannak kirakva, gazdag metszvényekkel éktive és étetve, s pompásan készült aczéllívvell ellátva. A leg-szebb példány I. Ferdinándé volt s az iv belső oldala Magyar-, Csehország, Karinthia és Austriának címeit tünteti elő, nemkülönben Burgund, Tirol, Krajna, Arragonia, Granada és Kastilia címerei is ott diszelegnek, külső oldalába művészien vannak bevéve lovagjátékok gyalog és lóháton, s az évszám 1563. Az emellett látható puzdra metszett faczifrázatokkal van ellátva s itt-ott elefántcsonttal kirakva; némely aczéllíven még az eredeti húrok vannak. Említésre méltó még egy I. Miksa császárnak tulajdonított vadászkés, mely azonban régebb időből látszik származni. Az ez alatt fekvő polcon látható még több Janicsár-cső, egy gyönyörű bresciai damask-cső és egy török kéj.

A II. tartalmaz egy Miksa császárnak tulajdonított s általa feltalált vadkan-dákost, I. Ferdinánd idejéből vadászkészleteket, egy gyönyörű művi fegyvert, az étetett csövön 1555 évszámmal s éktiményekkel gazdagon kirakott egészen ezüst ágygyal, melyen az Oettingen és más két család címere ragyog. Az e szekrényben levő fegyverek a löfegyverek első korszakából származnak, a 16-ik századból, s nagyjából kanócok; vannak itt továbbá fegyverek, melyeken a kanóc kerékével van összekötve; vannak csigaszerűleg hajtott agyuk; azután sok kerékével ellátott, részben tisztán elefántcsont, részben elefántcsonttal kirakott faagyuk.

Nevezetes egy, kettős gócczal ellátott fegyver, melynek egy csővéből két töltényt lehetett kilőni. Gyermekefegyverek és szálpuskák, a többi között egy sárgarécső, a császári sas arany-képével, töltik be a térközetet.

Említésreméltó egy sajtolat bőrből készült löportartó.